

तमपृच्छतो रक्षः पावकं ज्वलितं तदा । शंस मे कस्य भार्य्ययमग्रे पृष्ठे च्छतेन वै ।
 मुखं त्वमसि देवानां वद पावकं पृच्छते । मया हीयं वृता पूर्वभार्य्यार्थं वरवर्णिनी ।
 पश्चादिमां पिता प्रादाद्भृगवेऽनृतकारिणे । सेयं यदि वरारोहा भृगोर्भार्य्या रहोगता ।
 तथा सत्यं समाख्याहि जिहीषाम्याश्रमादिमां । स मन्युस्तत्र हृदयं प्रदहन्निव तिष्ठति । मत्पूर्वभार्य्या यदिमां भृगुराप
 सुमथमां ।

॥ सौतिरुवाच ॥ एवं रक्षस्तमामव्य ज्वलितं जातवेदसं । शङ्कमानं भृगोर्भार्य्या पुनः पुनरपृच्छत ।

त्वमग्रे सर्वभूतानामन्तश्चरसि नित्यदा । साक्षिवत्पुण्यपापेषु सत्यं ब्रूहि कवे वचः ।

मत्पूर्वाऽपहता भार्य्या भृगुणाऽनृतकारिणा । सेयं यदि तथा मे त्वं सत्यमाख्यातुमर्हसि ।

श्रुत्वा त्वत्तो भृगोर्भार्य्या हरिष्याम्याश्रमादिमां । जातवेदः पश्यतस्ते वद सत्याङ्गिरं मम ।

॥ सुतउवाच ॥ तस्यैतद्वचनं श्रुत्वा सप्तार्चिर्दुःखितोऽभवत् । भीतोऽनृताच्च शापाच्च भृगोरित्यब्रवीच्छनैः ।

॥ अग्निरुवाच ॥ त्वया वृता पुलोमेयं पूर्वं दानवनन्दन । किं त्वियं विधिना पूर्वं मन्त्रवन्न वृता त्वया ।

पित्रा तु भृगवे दत्ता पुलोमेयं यशस्विनी । प्रदत्तानतुवै तुभ्यं वरलोभान्महायशाः ।

अथेमां वेददृष्टेन कर्मणा विधि पूर्वकं । भार्य्यामृषिर्भृगुः प्राप मां पुरस्तात् दानव ।

सेयमित्यवगच्छामि नानृतं वक्तुमुत्सहे । नानृतं हि सदा लोके पूज्यते दानवोत्तम ।

इत्यादिपर्वणि पौलोमे पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अग्रेरथ वचः श्रुत्वा तद्रक्षः प्रजहार तां । ब्रह्मन्वराहरूपेण मनोमारुतरंहसा ।

ततः स गर्भी निवसन् कुक्षौ भृगुकुक्षोद्वह । रोषान्मातुश्च्युतः कुक्षेऽव्यवन् स्तेन सोऽभवत् ।

तं दृष्ट्वा मातुरुदराच्च्युतमादित्यवर्चसं । तद्रक्षो भस्मसाद्भूतं पपात परिमुच्य तां ।

सा तमादाय सुश्रेणी ससार भृगुनन्दन । चवनं भार्गवं पुत्रं पुलोमा दुःखमूर्क्षिता ।

तां ददर्श स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः । रुदन्तीं वाष्पपूर्णाक्षीं भृगोर्भार्य्यामनिन्दितां ।

सान्वयामास भगवान्धू ब्रह्मा पितामहः । अश्रुविन्दूद्भवा तस्याः प्रावर्त्तत महानदी ।

अनुवर्त्ताश्रिता तस्या भृगोः पत्न्यास्तपस्विनः । तस्यामार्गं सृतवतीं दृष्ट्वा तु सरितं तदा ।

नाम तस्यास्तदा नद्याश्चक्रे लोकपितामहः । बधूसरेति भगवांश्च्यवनस्याश्रमं प्रति ।

स एवं च्यवनो जज्ञे भृगोः पुत्रः प्रतापवान् । तं ददर्श पिता तत्र च्यवनं ताञ्च भाविनीं । स पुलोमां ततोभार्य्यां पप्रच्छ
 कुपितो भृगुः ।

भृगुरुवाच ॥ केनासि रक्षसे तस्मै कथिता त्वं जिहीर्षते । न हि त्वां वेद तद्रक्षो मद्भार्य्यां चारुहासिनि ।

तत्त्वमाख्याहि तं ह्यद्य शत्रुमिच्छाम्यहं रुषा । विभेति को न शापान्मे कस्य चायं व्यतिक्रमः ।

पुलोमोवाच ॥ अग्निना भगवंस्तस्मै रक्षसेऽहं निवेदिता । ततोमामनयद्रक्षः क्रोशन्तीं कुररीमिव ।

साऽहं तव सुतस्यास्य तेजसा परिमेक्षिता । भस्मीभूतं तु तद्रक्षो मामुत्सृज्य पपात वै ।

सुत उवाच ॥ इति श्रुत्वा पुलोमाया भृगुः परममन्युमान् । शशापाग्निमतिक्रुद्धः सर्वभक्षो भविष्यसि ।

इत्यादिपर्वणि पौलोमेऽग्निशापः षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥